

ПРОТОКОЛ

№ 46

гр. Пловдив, 14.02.2024 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева
Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
Сложи за разглеждане докладваното от Вера Ив. Иванова Въззивно гражданско дело № 20235000500484 по описа за 2023 година.
На именното повикване в 14:00 часа се явиха:

Вместо жалбоподателя Н. А. К. се явява адв.М. Р. от по-рано.

Вместо ответника А. А. К. се явява адв. Г. И. с пълномощно по делото от по-рано.

Адв. Р.: Да се даде ход на делото.

Адв.И.: Да се даде ход на делото.

Съдът счита, че няма процесуална пречка да бъде даден ход на делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

От адв. Г. И. като пълномощник на ответника по жалбата е постъпило на 22.01.2024 г. писмено становище относно представените в миналото съдебно заседание писмени доказателства.

Адв. Р.: Запозната съм със становището. Във връзка със становището представям протокол за доброволно предаване и сведения, които са снети от 1 РУП гр. П. на 19.01., от които е видно, че изложените в последния параграф на становището твърдения са изцяло неверни. Моля същите доказателства да

бъдат приети и приобщени към доказателствения материал по делото. Те съдържат и данни относими към предмета на делото, по направените до момента възражения, също така и за отношенията между страните. Също така представям квитанция, видно от която е, че доверителят ми продължава да заплаща комунални услуги на ползвания от баща му апартамент.

Адв. **И.**: От името на доверителя ми и в контекста на становището от 22.01.2024 г. представям протокол за доброволно предаване на личната му карта, която е била отнета на 04.01., е била незаконосъобразно отнета от сина му и жалбоподател, както и 7 бр. фактури - от 13.02.2024 г. с касов бон, фактура от 07.02.2024 г. с касов бон, фактура от 19.01.2024 г. с касов бон, фактура от 01.02.2024 г. с касов бон, фактура от 01.02.2024 г. с касов бон, фактура от 26.01.2024 г. с касов бон и 08.01.2024 г. с касов бон.

Адв. **Р.**: Не възразявам да се приемат като доказателства.

Адв. **И.**: Не възразявам да се приемат представените доказателства.

Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА представените писмени доказателства.

Адв. **Р.**: Водим допуснатите свидетели. Първият е Г. Р.Г., а вторият е А. Г. Ч..

Адв. **И.**: Водим допуснатите свидетели. Първият е З.Д., а вторият е Н., знам само първото му име.

ПРИСТЪПИ се към разпит на свидетелите, доведени от адв. Р..

Сне се самоличността на свидетеля:

А. Г. Ч. на 36 г., женен, неосъждан, без родство със страните.

На свидетеля се напомни наказателната отговорност чл. 290 НК.

Св.**Ч.**: Обещавам да говоря истината.

Познавам Н. К. от 2018 г. Приятели сме. Не познавам А. К.. До 03.01.2024 г. не го бях виждал този човек. След това съм го виждал. На 03.01.2024 г. посетих болница Св. П. с Н. К.. Н. ми се обади, че изписват баща му и отидохме да му помогнем. Тази болница се намира в П., в К.. Случи се така, че докато чакахме да изпишат А. К., той нямаше лична карта и чакахме

да донесат личната карта. След това като донесоха личната карта изписаха баща му на Н. и докторите казаха, че за второ мнение да го закараме на П. в болница, психиатрична клиника. След това аз помогнах да го качим в колата и с моя личен автомобил отидохме до болницата, до психиатрична клиника. След това му помогнах да изкарат баща му от колата, защото не можеше да ходи и си тръгнах. Това беше на 03.01. тази година. Доколкото съм запознат Н. каза, че същият ден ще води А. до някакъв дом, но не съм сигурен на 100 %. Аз не съм бил с тях. След това Н. ми се обади да закараме баща му у тях, да му помогна да го качим горе. Не знам къде са били преди това.

След изписването от Св. П. грижите за А. ги пое Н.. При изписването от болницата А. беше с пижама, доколкото си спомням, защото му бяха мръсни дрехите и Н. каза, че ще ходи да му купува дрехи. Н. беше заинтересован от здравословното състояние на А.. Беше притеснен. А. не изглеждаше притеснен от присъствието на Н.. Не мога да преценя как се държеше А.. Не са се карали пред мен. В болницата проблемът беше с личната карта. Трябваше да му я донесат. Жената отвън трябваше да му я донесе. Не мога да кажа до какъв дом е трябвало да отидат Н. и А., дали до старчески дом, дали дом за алкохолици. Н. притежава Б.Е.В., джип.

Адв. Р.: Нямам повече въпроси.

Адв. И.: Нямам повече въпроси.

Свидетелят остана в залата.

ПРИСТЪПИ се към разпит на свидетеля Г. Г..

Сне се самоличността на свидетеля:

Г. Р.Г. на 48 г., живеещ във фактическо съжителство със сестрата на Н. К. и дъщеря на А. К., неосъждан.

На свидетеля се напомни наказателната отговорност по чл. 290 НК.

Св. Г.: Желая да свидетелствам. Обещавам да кажа истината.

Запознат съм с отношенията на Н. и А. от месец ноември насам. Имам лични впечатления. Беше декември месец, точната дата не си спомням, преди празниците беше. С Н. бяхме излезнали и той искаше да звънне на баща му да го чуе как е. Не успя да се свърже с него и ми каза „Хайде да отидем до татко да го видим.“.Тръгнахме нататък. Качихме се горе, звъняхме, но никой не

отвори. Отидохме в апартамента, в който живее А.. Той се намира в К., улицата не мога да я посоча. Позвънихме, но не никой не отвори. Чувахме гласове отвътре, но никой не отвори. След това Н. извика полиция. След 10-15 мин. дойде патрулка, качихме се горе, звъннаха момчетата, няма и 20-30-50 сек. се отвори вратата от някаква жена. Влязохме вътре. Н. влезе при А., попита: „татко, защо не мога да вляза, бравата е сменена, нямам достъп“. Н. по принцип имаше ключ, но не можа да влезе. Говориха си малко. Попита го как е. А. остана учуден, че Н. не е могъл да влезе и го попита как така няма ключ. Полицаите бяха вътре когато това се случи. Той отиде при баща си, попита го как е, целуна го по челото, попита дали всичко е наред, поговориха си. Полицаите разпитаха жената вътре каква е, що е. След известно време си тръгнахме. Както Н. и А. си говориха за ключа, баща му изведнъж реагира и каза: „Не искам да ходя в лудница“, а пък Н. беше споменал, че иска да го вкарва в специализиран дом, заради състоянието му, защото е обездвижен, за да могат да се грижат за него. Попита го лекарствата, които има дали ще му стигнат, погледна лекарствата. Също така, ако не се лъжа му остави пари, защото го попита дали си има пари. Бяхме минали през магазина. Купи му храна. Купи му хляб, салам, точно какви други неща не мога да се сетя. Напълнихме една чанта. Остави му пари, но сума не мога да кажа, тъй като бях зад него и зад полицаите и не видях.

От ноември до сега съм бил два или три пъти с Н. при баща му, но не съм много сигурен. Единият път и телефон му занесохме, защото когато същият ден разбра, че не може да се свърже с него, отидохме с Н. и той му купи и му занесе телефон да може да се свърже, защото със стария телефон нещо се беше случило, не знам точно каква е причината. Тогава пак бях с Н.. Ходил съм само в апартамента на А.. Два пъти съм ходил там. А. живее в този апартамент. Здравословното състояние на А. не е добро. Лежи на легло, обездвижен е. Вътре в апартамента беше занемарено. Направи ми впечатление това, което каза А., че няма да го вкарват в лудница, останал е с грешни впечатления. Като го видях си беше облякан на легло, не е ставал от леглото.

А. не е изглеждал притеснен в присъствието на сина си. Разговорът между тях си беше абсолютно нормален. А. беше много учуден, че Н. няма ключ за апартамента. Н. му даде пари, отделно за дома говориха, че това е

специализиран дом.

Искам да кажа, че Н. редовно си посещаваше А.. Не съм присъствал на всяко посещение, но когато сме излизали ми е казвал: „трябва да отида при татко“. От ноември месец до сега, когато сме излизали, е споменавал, че трябва да иде при него, да му купи лекарства. Бяха му издали два листа с лекарства от болницата и Н. каза, че трябва да отиде пак да ги купи.

От 01.11.2023 г. до ден днешен аз се сещам за два пъти, в които съм бил с Н. при А. и поне минимум са 2-3-4 посещения, защото е казвал, че трябва да купи храна на татко си и да види как са лекарствата.

Когато бяхме при А. с полицаите не сме говорили защо е бил сменен патрона, даже полицаите се учудиха, но не се изясни въпросът. Жената, която заварихме вътре в апартамента, не изясни какъв е проблемът с бравата. Н. има лек автомобил. Има Б.Е.В..

От 01-ви ноември насам знам, че Н. се занимава с професията, с която се е занимавал баща му. Той е строителен предприемач.

Адв. Р.: Нямам повече въпроси.

Адв. И.: Нямам повече въпроси.

Свидетелят остана в залата.

ПРИСТЪПИ се към разпит на свидетеля З.Д..

Сне се самоличността на свидетеля:

З.Д.Д. на 56 г., неомъжена, неосъждана, без родство със страните.

На свидетеля се разясни наказателната отговорност по чл. 290 НК.

Св. Д.: Обещавам да говоря истината.

Познавам Н. К. и А. К.. Познавам А. К. от над 24 години. Познавам го от работодателя ми. Бяха приятели с работодателя ми. Аз работих като продавач-консултант. Към момента поддържам отношения с А. К.. Аз съм живяла с този човек на съпругески начала. Ние прекъснахме нашата връзка, но не сме загубили приятелски отношения, но не живеем заедно. Връзката я прекратихме 2015 г. В момента сме просто приятели. Н. К. го познавам от връзката ми с баща му. Той беше малък, когато се запознах с баща му.

След 17.05 миналата година здравословното състояние на А. започна

рязко да се влошава и към есента вече беше в критична точка. Оплакваше се от болки в кръста, в корема. Взе да се изпуска, загуби апетит и се наложи да влезе в гастроентерология в Св. К. П.. Там лежаша 3-4 дни, изписаха го. Отидох, взех го от болницата, прибрах го на ул. „С.“ №** в апартамента, където живее. Купих му храна и лекарства, вода, транспорт, каквото е необходимо и трябваше да се направят изследвания в С.. Направихме ги тези изследвания в С. и мисля, че на 18.11. отново постъпи в гастроентерология и тогава му отстраниха полип на дебелото черво. Изписаха го. Пак отидох, взех го, закарах го у тях. Друго влизане в болницата имаше в края на декември, за Нова година.

На 29.12. вечерта отидох да го видя как е и го заварих в не добро състояние. Беше напикан, насран, не можеше да си държи телефона, отпуснат. Обслужих го, направих го да му е сухо, пасирах му супа, пи водичка. Останах вечерта там и на сутринта не издържах и повиках Н. Р. да дойде с колата. Обадох се на племенника ми и на зет ми, като здрави момчета да дойдат да ми помогнат, защото А. е тежък. Трябваше някой да го повдигне, за да го измия, да го преоблека, за да извикам линейка. Дойдоха момчетата, свършихме работата. Дойде линейката. Докторът каза, че е със съмнения за инсулт и го закарахме във втора градска Св. П.. Приеха го. След като мина скенер се оказа, че е инсулт. На 30-ти декември постъпи в болницата. Всеки ден ходих за информация, за сведение за неговото състояние. Казах ми, че на 04.01. ще го изписват към 10.00 ч.-10.30 часа, да го взема. Отивам и след малко дойде Н.. Лекарите ми казаха, че щом синът му е тук изписването ще стане на сина му, защото такъв бил законът. Казах, че аз имам уговорка с рехабилитационния център към болницата св. П. с д-р М. след изписването да го вземат на рехабилитация, защото не можеше да движи долни крайници. Казах на Н., но той ми каза „Гледай си работата, това не е твоя работа“, при което аз не можах да го закарам в рехабилитационния център.

Като го изписаха А., Н. го взе. Аз бях занесла инвалидна количка. Взе го, на мен нищо не ми оставаше освен да чакам пред блока. Чаках доста време. Тамън щях да си тръгвам, беше следобеда към 15.00 часа, когато Н. с инвалидната количка пристигна с А. и две момчета се появи и го качиха нагоре. След като си тръгнаха те, аз се качих горе и го попитах А. защо толкова време, толкова часове те няма, какво се случва, къде са ходили от

10.30 часа до 15.00 часа и той ми каза, че Н. го е закарал в лудницата, оттам в старчески дом, като се е опитал да го настани в едно от двете заведения. А. беше изписан бос в инвалидната количка, но бос, без чорапи, без обувки, с долнище на пижама и горнище на блуза. Целият беше опикан и измръзнал и се оплакваше от болки в кръста и гърба, защото той толкова време не е седял. Той е все в легнало положение и много страдаше от отношението на Н.. Като го видях такъв опикан и чак и блузата му беше. Смених му памперса, смених му блузата. Сложих му пелени, преоблякох го. Бях му занесла пелени, памперси, храна, вода, защото не знам какво ще заваря, както се оказа, че като видях Н. не му беше занесъл нито вода, нито храна, нито памперси, нито лекарства.

Докато бях там, същият ден Н. се появи, за да му остави якето, че го били забравили в колата. Остави якето. Аз бях горе със зет ми, защото му ползвах колата да ме придружи. Поогледа се. А. каза на Н.: „Ти защо ме караш по лудниците и старческите домове?“. Н. отговори: „Защото така искам“. А. каза: „Дай си ми личната карта“, Н. отвърна: „Няма да ти я дам“ и тръгна. След малко зет ми слезе да отиде до магазина и Н. още е бил долу и му е казал: „Какъв си ти бе, какъв филм играеш, какво правиш при баща ми?“ и му казал: „До половин час да сте изчезнали, защото ще ви избия“. Зет ми му казал: „По-спокойно, бе, ти къде беше когато карахме баща ти в болницата?“. Нищо не отговорил. Това беше. Като оправих А. дадох му храната и лекарствата и тръгнахме.

Аз всеки ден ходих сутрин да му дам лекарства, храна. Той не можеше да се обслужва, без чужда помощ не можеше да стане. На третия ден чак Н. благоволи, все пак е решил да му занесе вода, храна, макар и твърда, салам, кашкавал, без памперси и следобед и лекарства е занесъл, но на него трябва да му ги даде някой тези неща, защото той сам не може да ги вземе. Не може да си вземе нито водата, нито храната. Сега трудно става и ходи сам, 2-3 крачки да направи. Още продължава и да се изпуска.

От 17.05. Н. нито се е обаждал, нито идвал. Чак на 3-ти или 4-ти ноември е посетил баща си с братовчед на баща му И. и с жена си- И. и И. К.и. Пред тях Н. е оставил 400 лв. на баща си. Това го знам от А.. Н. не се е обаждал нито за Коледа и Нова година. Ако се беше обадил, защото на 30-ти декември баща му беше в болницата, ако се беше обадил Н. щеше да знае, че

А. е в болница, а не чак на 3-ти януари да разбере и на 4-ти януари, за това идва да го вземе.

Третият ден, когато занесе водата и храната, му е оставил 20 лв. и едно патронче с гроздова ракия. Оттам нататък пак не се е обаждал. На 11.01. в 18.00 часа тамън бях отишла и се чука на вратата, защото звънецът е малко афиф работа, кога звъни, кога не. Аз отивам, отварям и когато гледам полиция. Двама полицаи, Н. видях и май още едно момче имаше. Аз се стъписах, не очаквах и се загледахме с единия полицаи и по едно време ми каза, че идват при човека, дето живее тука. Аз ги поканих вътре. Направи ми впечатление - нито се легитимираха, нито от казаха от кое районно са. Името на А. не знаеха, нито аз коя съм, да ми искат документи, както е редно. Влезнаха вътре. Н. влезе, защото баща му беше в кухнята, а полицаите останаха в коридора. Полицаите бяха като наблюдатели. Н. му каза: „Не мога да влезна, заключено е. Ще имам ли ключ за апартамента?“. Баща му му каза: „Искам да ми дадеш личната карта, защото на 4.1. личната карта“, защото личната карта и епикризите от болницата ги дадоха на Н.. А. каза: „Дай ми личната карта“. Н. отговори: „Утре ще дойда“ и това беше целият разговор. Нито го попита тате, как си, имаш ли нужда от нещо, ядеш ли, пиеш ли си лекарствата. Няма такова нещо.

На 17-ти се обади, че ще дойде. Аз пак бях там. Баща му пак му каза да му донесе личната карта. Н. не дойде. Ние бяхме пуснали заявление за личната карта в 1 РУП и на 22.01. инспектор Х. предаде личната карта на А..

Аз при А. прекарвам доста часове. Сутрин отивам да му дам лекарствата, храната да му приготвя. Следобед пак отивам за вечерните. Всеки ден ходя. Те ми бяха казали лекарите, че ако лекарствата не се пият може да го повтори инсулта. Патронът на входната врата заяждаше. Един ден едвам го отключих. По някаква случайност се въртна ключа и се отключи и аз реших да сложим друг патрон, защото ако се заключим трябваше да се разбива вратата. Това с патрона беше много отдавна. Миналата година беше, преди 4-5-6 месеца. Аз не работя. Пенсионер съм. Не съм се противопоставяла при изписването на А. от болницата последния път. Аз не мога да се противопоставя. Те ми казаха, че законът е такъв. Даже на Н. казах за рехабилитацията. Личните документи и епикризите на А. при изписването първоначално бяха дадени на мен. След това ми казаха да дам документите и

епикризите, защото трябва да ги приеме Н. и аз ги дадох.

А. получава пенсия. Размерът на пенсията му е 485 лв. Аз имам пълномощно, за да му получавам пенсията. Взимам я от пощата и към момента е така. Пенсията му я използвам за лекарства. Аз купувам лекарства с тези пенсия. Толкова много лекарства и са толкова скъпи лекарствата. Пенсията само за лекарства отива, другото е от мен. Имам предвид за храна, транспорт като се наложи, за каквото и да е. На въпроса дали А. има нужда от специализирана помощ отговарям на въпроса, че аз затова съм там. Без човек на този етап А. не може да се оправя сам. Настаняването в специализиран дом няма да е от полза за А.. Това ще го съсипе и погуби. Единственото му желание, като последна воля, дето се казва, е да си умре вкъщи на диванчето, да си гледа телевизора. Аз не поддържам връзка с Н., нито той с мен. Телефонът на А. не го използвам, за да се обаждам на Н.. Н. не се интересува от А.. Когато на 29.12 видях какво е здравословното състояние на А., аз не съм се обаждала на Н. да го информирам. Аз нямам кореспонденция с него, нито той с мен. Н. не се е обаждал нито за празниците, нито от 30.12 до 04.01. Подавала съм документи за повишаване процента на ТЕЛК на А.. Това беше миналата година, не мога да се си спомня по кое време на годината. А. има контактите на Н.. А. не се е обадил на Н. когато сменихме патрона. Не се е сетил. Н. ако идваше редовно щеше да знае за смяната на патрона. Не е бил умишлено сменен този патрон. Умишлено нищо не е направено. Домът на А. винаги е отворен, аз не знам кой си държи отворен дома. Тогава бях заключила неволно, но е винаги отворен за Н. да дойде, но Н. никога не идва. Не поддържам контакти с Н.. Н. ми казва да си гледам работата, аз ще му искам телефона. Не съм му искала телефона. Бяхме пуснали тъжба до прокурора, че ще одреже главата на адвоката пред кантората, а нас ще ни избие всичките. На въпроса дали А. ми е обещавал нещо в замяна на грижите ми за него, отговарям, че не ми е обещавал. Нашите отношения са съвсем други. На мен просто ми пука за този човек, аз съм живяла с него. Ние не сме прекъсвали, освен че заедно не живеем. Като го видях в такова окаяно състояние и реших да помогна, защото имам добро сърце.

Адв. Р.: Нямам повече въпроси.

Адв. И.: Нямам повече въпроси.

Свидетелите на адв. Р. се освободиха от залата.

ПРИСТЪПИ се към разпит на свидетеля Н. Р..

Сне се самоличността на свидетеля:

Н. Р. Р. на 69 г. разведен, реабилитиран, осъждан за недекларирани пари, без роднинска връзка със страните.

На свидетеля се разясни наказателната отговорност по чл. 290 НК.

Св.Р.: Обещавам да говоря истината.

Със З. сме приятели от почти 25 години. А. го познавам от преди 15 год. Той беше преподавател в едно училище на Ц.ш.. Просто ми създаваше работа в училището, били сме да работим при него. Оттогава сме приятели. Познавам сина му бегло.

Здравословното състояние на А. след 17.05 до настоящия момент се влоши много повече отколкото беше. Сам не може да се обслужва. С голям труд ходи до тоалетната, до банята. През лятото почти насила 2-3 пъти сме го извеждали навън. В момента е абсолютно безпомощен човек. Есента З. ме вика, два пъти влиза в болница А. - стомашни проблеми имаше. Декември месец, бях на работа, когато ми се обади З. сутринта. Беше организирана племенника ѝ и зет ѝ и ходихме да го закараме в болницата, че е получил инсулт. Непрекъснато е на легло. Аз ходя да го виждам. Ако не всеки ден, през ден ходя. От 17.05 до настоящия момент при моите посещения при А. съм виждал Н. точно два пъти. Единият път беше дошъл с някакъв негов чичо или братовчед, тогава просто го видях и вторият път на изписването в болницата. Бяхме отишли да го вземем трима човека, заедно със З. и тогава го видях пред болницата. Оттогава не съм го виждал.

При посещенията си при А. стоя през деня. През деня стоя от 8 часа до 17 часа, зависи. Тръгвам си към 19-20 часа. При изписването януари месец Н. беше там. Аз не бях през цялото време там. Отидохме си, понеже отказаха да предадат А. на З.. Н. остана там и след това З. си отиде със зет си, а аз си тръгнах. Н. не ми изглеждаше притеснен от факта, че баща му е бил в болница. Аз не съм разговарял с Н..

Адв. Р.: Нямам повече въпроси.

Адв. И.: Нямам повече въпроси.

Свидетелят остана в залата.

Адв. Р.: Нямам други доказателствени искания. Представям молба-списък на разноските.

Адв. И.: Нямам други доказателствени искания. Представям договор за правна защита и съдействие. Претендирам за тази сума и съм представил още един договор в кориците на делото. Претендирам и въз основа на него.

Съдът намира, че делото е изяснено от фактическа страна и следва да бъде даден ход по същество и затова

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЛАГА представения договор за правна защита и съдействие.

ПРИКЛЮЧВА СЪДЕБНОТО ДИРЕНЕ.

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ.

Адв. Р.: Уважаеми апелативни съдии, моля да отмените постановеното първоинстанционно решение като неправилно и незаконосъобразно и да постановите друго, с което да отхвърлите изцяло предявения от А. К. иск, като се съобразите със събраните в хода на настоящата инстанция доказателства, както и нововъзникналите в хода му обстоятелства. Моля да ни бъдат присъдени разноските, съобразно представения списък. Моля за по-дълъг срок за подробно изложение на съображенията по отношение на нуждите да бъде отменено първоинстанционното решение, като моля срокът да бъде съобразен с изготвянето на протокола от днешното съдебно заседание, да започне да тече след това.

Адв. И.: Уважаеми апелативни съдии, само ще маркирам. Няма спор, че искът е по чл. 227, ал. 1, буква В от ЗЗД за отмяна на дарение. Тук законодателят е визирал, че дареният ако откаже да даде на дарителя си издръжка, от която се нуждае, дарението придобива друг характер. Изправени сме пред задължения, които са присъщи на договор, макар и изрично да не се упоменава. Ако дарителят подозираше, че евентуално надарения няма да му престира необходимите разноски и грижи за неговото съществуване, като той изпадне в изключително тежко положение, той не би дарил този имот. Ето защо считам, че законодателят е дал тази възможност да се докаже, както е в нашия случай, че надареният отказва да дава издръжка на дарения, след като е бил надлежно поканен в нотариалните покани. Тази издръжка се търси от моя доверител не за охолан живот, не за висок стандарт, а за съществуването

му в тежкото положение, в което е изпаднал той, за неговото оцеляване. Би следвало издръжката, която следва да дава надарения да се съобрази и стойността на апартамента, който е дарил. Тази вещ многократно надхвърля издръжката, която следва да даде. На следващо място няма пречка и не се утежнява положението на надарения. Надареният е строителен предприемач. Ноторно известно е на съда какви са доходите на строителните предприемачи в настоящия момент. Кара автомобил за 100 000 лв., джип Б.Е.В., както свидетелите представени от ответната страна изясниха. Ето защо считам, че решението на първоинстанционния съд, след като обсъдите всички събрани доказателства, както в окръжния съд, така и непосредствено пред вас писмени и гласни, е правилно, законосъобразно и моля да го потвърдите със законовите последици. Претендирам разноските. Вярвам, че сте убедени, че принципът за справедливост е водещ в правото. Справедливостта е именно моят доверител да стигне до развалянето на договора за дарение, за да може евентуално да се ползва от това, което има като актив. Ще моля за срок за писмени бележки.

Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

Обявява устните състезания за приключили.

Определя срок за писмена защита на жалбоподателя - 26.02.2024 г., с препис за другата страна, а за ответника до 29.02.2024 г.

Съдът обяви, че ще обяви решението си в срок до 14.03 .2024 г.

Протоколът се изготви в съдебно заседание.

Заседанието се закри в 15.00 часа.

Председател: _____

Секретар: _____